

บทนำ

นับแต่เด็กจนโต ความใฝ่ฝันของนางมีเพียงอย่างเดียว เรื่องที่
ง่ายตายยิ่งสำหรับผู้อื่น แต่สำหรับนางแล้วกลับยากยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะมีวันที่ความฝันกลายเป็นจริงหรือไม่

นางอยากก้าวออกไปจากห้องด้วยขาของตัวเอง อยากท่องเที่ยว
ไปทั่วหล้าโดยไร้ซึ่งข้อจำกัดใดๆ ทว่าตั้งแต่เกิดมา ขานางก็เดินไม่ได้โดย
ไม่ทราบสาเหตุ

ความพิการของขาทำให้นางได้แต่ขังตัวเองอยู่ในห้องทั้งวัน ร่างกาย
จึงพลอยอ่อนแอตามไปด้วย มักป่วยกระเสาะกระแสะอยู่เสมอ จวบจน
วันนี้นางอายุครบสิบเก้าแล้ว ยังไม่เคยมีใครมาเจรจาซื้อขายที่

นางไม่คาดหวังอะไรกับการแต่งงานนานแล้ว หวังเพียงว่าสักวัน
อาการป่วยที่ขาจะหายดี ท่านพ่อเสาะหาหมอสื่อตั้งจากทุกที่มารักษานาง
ตั้งแต่เด็กจนโตแต่ก็ยังไม่มีความหวังว่าจะดีขึ้น แม้จะเป็นเช่นนี้ ทว่านาง

ยังหวังว่าจะเกิดปาฏิหาริย์ แม้โอกาสจะริบหรี่มากก็ตาม...

แต่บัดนี้เห็นว่าแม้แต่โอกาสริบหรี่เช่นนั้นนางก็รอไม่ไหวแล้ว...

"อวี้อิน เจ้าอดทนอีกนิด ที่่อกุณไปตามหมอชื่อดังมาแล้ว รออีกสักสองสามวัน อีกสองสามวันเจ้าก็จะหายดี!"

ร่างกายนางอ่อนระอุไปหมดและอยู่ในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น นับแต่ไม่ระวังตัวจนเป็นไข้หวัดเมื่อหนึ่งเดือนก่อน นางก็ล้มป่วยไม่หาย ร่างกายอ่อนแอลงทุกที ตอนนี้แม้แต่เรียวแรงจะล้มตายยังไม่มี ได้ยินเพียงน้ำเสียงรื้อนรนของท่านพ่อดังอยู่ข้างหูไม่หยุด

เวลาของนางมาถึงแล้วหรือ ดีเหมือนกัน ในที่สุดนางจะได้หลุดพ้นจากร่างพิการอ่อนแอนี้เสียที ไม่ต้องหดหู่มิเศร้ายู่ทั้งวันและได้แต่มองท้องฟ้าจากหน้าต่างห้อง ไม่ต่างจากนกที่ถูขังอยู่ในกรง

การดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีของท่านพ่อและพี่ใหญ่ ชาตินี้นางคงมีโอกาสตอบแทนแล้ว ไร่ชาติหน้านางจะเป็นวัวเป็นม้าตอบแทนพระคุณของพวกเขาโดยไม่ปริปากบ่นสักคำแน่นอน

ชาติหน้านางขอไม่มาก แค่นั้นนางมีสุขภาพแข็งแรง มีชาติที่ใช้งานได้ฐานะจะสูงหรือต่ำล้วนไม่สำคัญ

สิ่งทีนางต้องการเรียบง่ายยิ่ง แต่สำหรับนางในชาตินี้กลับยากเย็นเหลือเกิน

สติรับรู้ค่อยๆ เลือนราง แม้แต่เสียงเรียกของท่านพ่อก็เริ่มล่องลอยห่างออกไป ยิ่งฟังยิ่งไม่เหมือนจริง เห็นทีนางคงเดินมาถึงวาระสุดท้ายของชีวิตแล้ว ผืนทนก็อยู่ได้อีกไม่นาน

ไม่รู้ชาติหน้านางจะเป็นอย่างไร

อุณภิง

หวังว่าสวรรค์จะได้ยินเสียงวิงวอนและเมตตานาง อย่าล้อเล่น
กับนางรุนแรงถึงเพียงนี้อีก ให้นางได้มีจุดเริ่มต้นเหมือนคนธรรมดา
คนอื่นๆ เกอะ...

7

"จะทำอย่างไรดีนะ..."

แปลกจริง ใครกำลังพูดนะ เสียงนี้...ไม่คุ้นเอาเสียเลย...

"คิดไม่ถึงว่าคราวนี้พระชายาจะเอาจริง เกือบจะเอาชีวิตไปทิ้งเสียแล้ว"

"แต่พระชายาสลบไปตั้งนาน ยังไม่รู้ว่าจะฟื้นขึ้นมาได้หรือไม่..."

เอาจริงเรื่องอะไร พระชายา? ที่แท้พวกนางพูดถึงใครกัน

นางลืมนึกถึงความมึนงง รู้สึกเหนื่อยล้ายิ่ง ใช้เวลาครู่หนึ่ง ดวงตาจึงปรับจุดรวมแสงได้และมองเห็นภาพตรงหน้าชัดเจนในที่สุด แต่กลับต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงที่ไม่คุ้นเคย ม่านเตียงหรูหราเหนือศีรษะแตกต่างกับม่านเตียงเรียบง่ายที่นางใช้ อยู่เดิมอย่างสิ้นเชิง ยังมีกลิ่นหอมรุนแรงที่นางไม่คุ้นอย่างยิ่งแผ่ฉวยไปทั่วห้อง ได้กลิ่นแล้วไม่ชินเลยสักนิด

ข้าอยู่ที่นี่ได้กันแน่ ตอนนี่เกิดอะไรขึ้น

สาวใช้สองคนข้างเตียงรีบหันมาทันทีเมื่อได้ยินเสียงเคลื่อนไหว ครั้นเห็นนางลืมหูลืมตา ก็ร้องเรียกอย่างตื่นเตนดีใจ "พระชายา ในที่สุดท่านก็ตื่นแล้ว!"

"ท่านสลบไปคราวนี้หลับไหลไปเกือบสัปดาห์ ทำเอาพวกข้าเหนื่อยตกใจแทบแย่!"

พระชายา? พวกนางเรียกข้าว่าพระชายาหรือ แต่ข้าไม่ใช่พระชายาสักหน่อย! นางอยากเอ่ยปาก แต่ลำคอกลับแห้งผากจนเปล่งเสียงไม่ได้

"พระชายา ท่านอยากเสวยน้ำหรือไม่เพคะ ข้าเหนื่อยจะรินน้ำมาให้ท่านเดี๋ยวนี้" สาวใช้คนหนึ่งหมุนตัวไปรินน้ำชา

"ข้าเหนื่อยจะไปเชิญหมอมอลงมาดูอาการของท่าน" สาวใช้อีกคนหมุนตัวออกไปเช่นกัน

นางงุนงงไปหมด ไม่รู้จริงๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ นางไม่ใช่พระชายา ทำไมทั้งสองเอาแต่เรียกนางเช่นนี้

นางคือจิวอีอินซัดๆ เป็นเพียงบุตรสาวของคหบดีคนหนึ่ง ยังไม่เคยแต่งงานกับใครด้วยซ้ำ แล้วจะเป็นพระชายาได้อย่างไร

สาวใช้รินน้ำชามาให้ จากนั้นพวงนางที่ยังอ่อนแรงขึ้นจากเตียงและป้อนน้ำชา นางเห็นเงาสะท้อนของตัวเองจากน้ำชาแล้วตื่นตระหนก ไม่อยากเชื่อในสิ่งที่เห็น

"พระชายา ทรงเป็นอะไรไปเพคะ น้ำชา...มีอะไรหรือ"

จิวอีอินไม่สนใจคำคอบที่เจ็บแสบ แต่ฝันเปล่งเสียงที่แหบแห้งอย่างที่สุดออกมาสั้นๆ "กระ...กระจก..."

"หา? เพคะ"

สาวใช้ได้แต่วางถ้วยชาไว้ก่อนแล้วหมุนตัวเดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้งหยิบกระจกทองเหลืองบานหนึ่งมา นางใช้มือที่อ่อนโยนปรับริ้วรอยแรงผื่นประคองกระจกไว้ พอเห็นโฉมหน้าที่สะท้อนออกมาจากกระจกแล้วก็ตะลึงงันอีกครั้งและเหม่อลอยอยู่นาน

หญิงสาวในกระจกเป็นคนงามเฉิดฉัน แม้การสลบไสลเป็นเวลานานจะทำให้ดูอิดโรยไม่น้อย แต่ยังคงเห็นเค้าความงามแต่เดิม นางต้องเป็นโฉมงามล้ำเลิศคนหนึ่งเป็นแน่

เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ จูวี่อินพูดไม่ออก นี่ไม่ใช่ใบหน้าของข้า! นางก้มหน้ามองเล็บมือที่ย้อมสีแดงและทรงงอขอบอ้อมซึ่งแตกต่างจากเรือนร่างผอมบางในอดีตของตนอย่างสิ้นเชิง พลันตื่นตระหนกอีกครั้งเมื่อพบว่าร่างกายนี้ก็ไม่ใช่ของนางเช่นกัน

นี่เป็นความฝันหรือ แล้วเหตุใดจึงเกิดเรื่องเหลือเชื่อถึงเพียงนี้ได้

"พระชายา หมอหลวงมาแล้วเพคะ!"

จูวี่อินยังตกตะลึงไม่หาย สาวใช้อีกคนก็เดินนำหมอหลวงเข้ามาในห้องแล้ว

หลังจับชีพจรให้นางและตรวจดูอาการอย่างละเอียด หมอหลวงยิ้มบางๆ เอ่ยว่า "พระวรกายของพระชายาไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงแล้วขอเพียงพักผ่อนให้ดี บำรุงให้มากก็จะฟื้นฟูได้อย่างรวดเร็ว"

"ข้า...ไม่ใช่...พระชายา..."

"อะไรนะ" เนื่องจากเสียงของนางอ่อนแอแรงมาก หมอหลวงจึงได้ยิ้มนิ่งๆ ไม่ชัด

"ข้าไม่ใช่...พระชายา...ที่พวกเจ้าพูดถึง..."

หมอลหลวงอิงไป สาวใช้สองคนด้านหลังสุดหายใจอย่างตกตะลึง
เช่นกันพลางพึมพำเสียงค่อย "พระชายา...ความจำเสื่อม!"

जूวี่อินตระหนกคิดว่าตัวเองไม่ได้ความจำเสื่อม แต่นางจะอธิบาย
ให้พวกเขาเข้าใจอย่างไรดี

หมอลหลวงจับชีพจรให้นางอีกครั้งอย่างสุขุมและตรวจดูอย่าง
ละเอียดอีกครั้งก่อนพูด "พระชายาอย่าทรงกังวลพระทัยไปเลย อาจ
เป็นเพราะได้รับความกระทบกระเทือนจากอุบัติเหตุรุนแรงเกินไป จึง
สูญเสียความทรงจำชั่วคราวและจำฐานะของพระองค์ไม่ได้ แต่ไม่เป็นไร
พักผ่อนอีกสองสามวัน ความทรงจำน่าจะค่อยๆ ฟุ้งฟูกกลับมา หาก
ผ่านไปประยะหนึ่งแล้วความทรงจำยังไม่กลับมา พวกเราค่อยมาคิดหา
หนทางรักษาอื่นๆ"

เรื่องทั้งหมดเหลือเชื่อเกินไปแล้ว! บางทีนางอาจยังอยู่ในความฝัน
ขอเพียงตื่นจากฝัน ทุกอย่างก็จะกลับเป็นเหมือนเดิม นางไม่จำเป็นต้อง
ลนลานตื่นกลัว!

ดังนั้นजूวี่อินจึงไม่ได้แย้งเรื่องฐานะของตัวเองกับพวกเขาอีก
ความเหนื่อยล้ารุนแรงได้ขึ้นมาตามตัว นางเอนกายลงบนเตียงและ
หลับตาลง ใจคิดว่าทำอย่างนี้แล้วอาจออกจากความฝันประหลาดนี้และ
กลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงที่นางคุ้นเคยได้

สุดท้ายนางหลับแล้วตื่น ตื่นแล้วหลับไปอีก สามวันผ่านไป
อย่างมีนงง แต่สุดท้ายนางกลับยังอยู่ในห้องหุหรหาที่ไม่คุ้นเคย ผู้ที่อยู่

ข้างกายนางยังคงเป็นสาวใช้สองคนที่น่างไม่รู้จั๊ก จวบจนตอนนี้นางจึง
จำต้องยอมรับความจริงว่าทุกอย่างหาใช่ความฝัน

สวรรค์ล้อเล่นครั้งใหญ่กับนางอีกครั้ง นางคิดว่าตัวเองป่วยตาย
ไปแล้ว ย่อมควรไปรายงานตัวที่ปรโลก คิดไม่ถึงว่าปรโลกไม่ได้ไป
กลับติดอยู่ในร่างของหญิงผู้หนึ่งและมีชีวิตอีกครั้ง!

เพราะอะไร นางไม่เข้าใจจริงๆ สวรรค์ลิขิตเช่นนี้มีจุดประสงค์ใด
กันแน่

จากความตื่นตระหนกตกใจในตอนแรกค่อยๆ กลายเป็นความสงบ
เยือกเย็น จูอวีอินครุ่นคิดถึงสถานการณ์ตอนนี้ของตน นางไม่รู้ว่า
สภาวะนี้จะคงอยู่นานเท่าไร บางทีอีกไม่กี่วันยมทูตอาจพบความผิดพลาด
และมารับตัวนาง เช่นนั้นก่อนที่ความผิดพลาดนี้จะยุติลง นางจะจัดการ
กับตัวเองอย่างไรดี

คิดไปคิดมาก็ได้แต่ใช้ชีวิตอยู่ในร่างนี้ไปก่อนชั่วคราว ไม่มีหนทาง
อื่นแล้ว

หวังว่ายมทูตจะมารับนางในอีกไม่ช้า เพราะนางไม่อยากยึดครอง
ร่างของผู้อื่นนานเกินไป ถึงอย่างไรการมีชีวิตอยู่ด้วยฐานะของผู้อื่นและ
ใช้ชีวิตที่ไม่ใช่ของตัวเองย่อมทำให้รู้สึกไม่สบายใจ

จนถึงวันที่สี่ จูอวีอินก็ยอมรับสภาพตอนนี้ของตัวเองได้บ้างแล้ว
อารมณ์ของนางจึงดีขึ้นไม่น้อย ลู่ๆ มีบุรุษคนหนึ่งถลันเข้ามาในห้องอย่าง
ไม่คาดฝันไม่เพียงทำให้นางสะดุ้งเฮือก แต่ยังสร้างความตื่นตกใจให้นาง
เป็นอย่างมาก...

"ในที่สุดเจ้าก็ฟื้นสักที คราวนี้ไม่ได้ตายสมใจ 'ไม่รู้จริงๆ' ว่าเจ้า

หรือข้ากันแน่ที่เสียใจ"

นางนั่งอยู่บนเตียงมองบุรุษตรงหน้าอย่างอึ้งงัน เขายังหนุ่มมาก อายุน่าจะประมาณยี่สิบห้า รูปร่างหล่อเหลางามสง่า ทิวร่างแม่กลืนอายของผู้เป็นนายแต่กำเนิดออกมา แต่สีหน้าหึงงันโส ประกอบกับน้ำเสียงเสียดสีเย็นชาสร้างความรู้สึกเห็นห่างอย่างรุนแรง ยากที่ผู้คนจะเข้าถึง

"ท่านเป็นใคร ไยจึงพูดจาไร้ความเกรงใจถึงเพียงนี้" นางอดโพล่งออกไปไม่ได้ เพราะวาทะเย็นชาไร้เยื่อใยของเขาบาดหูเกินไป ทำให้นางไม่ชอบใจยิ่ง

"คิดสั้นไม่สำเร็จ ตอนนี่แกลังความจำเสื่อม อยากได้ความเห็นใจหรือความละอายใจจากข้าอย่างนั้นหรือ" ชายหนุ่มแค้นเสียงอย่างดูแคลน "ไม่ว่าอาการความจำเสื่อมของเจ้าจะเป็นเรื่องจริงหรือเสแสร้ง อย่าคิดว่านั่นจะทำให้ข้าเปลี่ยนความคิดที่มีต่อเจ้า พอชะเถอะ"

คิดสั้น? เจ้าของเดิมของร่างนี้ฆ่าตัวตายหรือ เพราะอะไร จูอวีอินตกตะลึงและเหม่อลอย ไม่ตอบคำเขานานทีเดียว

สาวใช้ด้านข้างเห็นนางเหม่อลอยหน้าซีด คิดว่านางสะเทือนใจกับคำพูดของชายหนุ่ม จึงได้แต่ฝืนใจเอ่ยขอร้อง "ท่านอ๋อง พระชายาเพิ่งฟื้นได้ไม่กี่วัน พระวรกายยังอ่อนแอมาก ท่านอ๋องได้โปรด...สงสารพระชายาเถอะเพคะ"

ท่านอ๋อง? แสดงว่าบุรุษเย็นชาไร้ความรู้สึกผู้นี้คือสามีของเจ้าของร่างที่ข้าอาศัยอยู่ ชะรอยความสัมพันธ์ของสามีภรรยาผู้นี้คงจะ...ย่าแย่ยิ่ง

จูอวีอินพลันรู้สึกอยากหัวเราะ หัวเราะให้กับความเหลวไหลของสถานการณ์ตอนนี้ นางต้องทนฟังคำเสียดสีเหน็บแนมโดยที่มีอาจได้ตอบ

ไม่ยุติธรรมเลยจริง ๆ

ชายหนุ่มถลิ่งตาเย็นซาใส่สาวใช้จนนางหวาดกลัวตัวสั่น เขาสะบัดแขนเสื้อจากไป ก่อนไปยังเธอยังว่า "เจ้าระวังตัวให้ดีเถอะ อย่าคิดว่าจะโชคดี พันเคราะห์ให้ได้ทุกครั้งไป"

จนกระทั่งชายหนุ่มจากไปแล้ว สาวใช้ทั้งสองจึงถอนใจโล่งอก ทว่าแวตาที่มองจู่วี่อินกลับเจือแววกระอักกระอ่วน เหมือนกลัวว่านางจะทนคำพูดไร้เยื่อใยเมื่อครู่ไม่ได้

จู่วี่อินเพียงแต่ยิ้มบาง ๆ นางไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย เพราะนางหาใช่คนที่เขาเกลียดชังไม่ แต่นางคิดว่าตัวเองจำเป็นต้องทำความเข้าใจเรื่องราวระหว่างสามีภรรยาคุณี่ จะได้ไม่ถูกต่อว่าโดยไม่รู้จักต้นสายปลายเหตุแบบเมื่อครู่อีก

ครั้นเห็นผู้เป็นนายไม่โกรธ แต่กลับยิ้ม สองสาวใช้มองหน้ากันอย่างตะลึงงัน หากเป็นเมื่อก่อน พวกนางคงต้องเริ่มเก็บเศษกระเบื้องของแจกันที่ถูกเขวี้ยงจนเกลื่อนไปทั่วห้องแล้ว

"พวกเจ้าสองคน... คนหนึ่งชื่อซุนฮวา อีกคนชื่อชิวเยวี่ใช่หรือไม่"

"เพคะ" ทั้งสองตอบเป็นเสียงเดียวกัน

"ข้าจำอะไรไม่ได้เลย พวกเจ้าเล่าสิ่งที่ข้าสมควรรู้ทั้งหมดให้ข้าฟังได้หรือไม่"

"เอ่อ... คือ..." พวกนางลังเลเหมือนกังวลใจอะไรบางอย่าง

"ไม่เป็นไร เล่าให้ข้าฟังทั้งเรื่องที่ดีและไม่ดี ข้าไม่อยากฟังแต่เรื่องดี ๆ ข้าอยากฟังความจริง ต่อให้เป็นความจริงที่น่าฟัง ข้าก็ไม่โทษพวกเจ้าหรอก วางใจเถอะ"

ชีวิตวัยเยาว์เลือกครู่หนึ่ง ในที่สุดจึงรวบรวมความกล้าเอ่ยปาก "เป็น
อย่างนี้เพคะ พระชายา..."

จากคำบอกเล่าของสองสาวใช้ จูอวีอินจึงรู้ว่าเจ้าของร่างนี้มีนามว่า
'เหยาเม็งเจิง' เป็นบุตรที่สุดที่รักเพียงคนเดียวของเสนาบดีกรมอากร แม้จะ
เป็นโอรสคนอันดับหนึ่ง แต่กลับถูกรวบครวให้ทำยจนหยิ่งยโสเอาแต่ใจ
นิสัยหยาบคายไร้เหตุผลจนขึ้นชื่อ

ส่วนบุรุษคนเมื่อครู่คือองค์ชายสามเหวินเหรินเสวียนชวี ได้รับการ
แต่งตั้งเป็นหลี่อ๋อง ประสูติจากโจวกุ้ยเพย*

เหยาเม็งเจิงได้แต่งงานกับเหวินเหรินเสวียนชวีเพราะนางเป็น
ฝ่ายเอ่ยขอกับบิดาของตน นางได้พบเหวินเหรินเสวียนชวีโดยบังเอิญ
ครั้งหนึ่งและถูกท่วงท่าสูงส่งยากจะเข้าถึงของเขาดึงดูด จึงตัดสินใจว่า
จะแต่งงานกับเขาเท่านั้น

เสนาบดีกรมอากรรักบุตรอย่างยิ่ง จึงฝืนใจกราบทูลฮ่องเต้เรื่อง
การสมรส และเนื่องจากกรมอากรกุมอำนาจด้านทรัพย์สินของแผ่นดินอยู่
ฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญไม่น้อย จึงทรงอนุญาต ด้วยเหตุนี้เหยาเม็งเจิง
จึงได้เป็นพระชายาของหลี่อ๋องสมใจนึก

แต่นี้กลับเป็นจุดเริ่มต้นของความผิดพลาดทั้งหมด หลังการแต่งงาน
นางยังคงหยิ่งยโสเอาแต่ใจไม่เปลี่ยน เป็นที่รังเกียจของเหวินเหรินเสวียนชวี
อย่างยิ่ง ดังนั้นเพียงไม่กี่เดือนความสัมพันธ์ของสามีภรรยาคุ้จึงแตกหัก
เหวินเหรินเสวียนชวีถึงขั้นแยกห้องกับนาง ยามอยู่ในวังอ๋องหากเลี้ยงได้
ก็จะเลี้ยงไม่ยอมพบหน้านาง ไม่ใส่ใจตัวตนของนางอย่างสิ้นเชิง

* กุ้ยเพย (อัครชายา) ตำแหน่งมเหสีขององค์จักรพรรดิ ลำดับศักดิ์สูงกว่ามเหสีชั้นเพยอื่นๆ แต่ชั้นต่ำกว่า
ของเฮา (อัครมเหสี)

เหยาเมิ่งเจิงจะยอมให้ตัวเองถูกทอดทิ้งได้อย่างไร นางเริ่มก่อเรื่องในวังเพื่อบีบบังคับเขาเผชิญหน้ากับนาง นิสัยเอาแต่ใจเช่นนี้ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองย่ำแย่กว่าเดิม หากไม่ติดที่ฮ่องเต้เป็นผู้พระราชทานสมรสครั้งนี้ กอปรกับนางมีเสนาบดีกรมอากรคอยให้ท้าย เขาคงหย่ากับนางไปนานแล้ว ไหนเลยจะปล่อยให้นางใช้อำนาจบาตรใหญ่ในวังหลังฮ่องเต้การทะเลาะครั้งรุนแรงที่สุดของพวกเขาเกิดขึ้นเมื่อสิบกว่าวันก่อนที่สวนดอกไม้ด้านหลัง เหยาเมิ่งเจิงคิดว่าตัวเหวินเหรินเสวียนชวีที่พอเห็นนางก็จะเดินหนีทันทีไว้ ทั้งสองยืนทะเลาะกันอย่างรุนแรงริมสระน้ำ จากนั้นเขาก็สะบัดแขนจากไปอย่างเด็ดขาด ไม่คิดจะพูดกับนางอีกแม้แต่คำเดียว...

'เหวินเหรินเสวียนชวี หยุตเดี๋ยวนี้ละ!' เหยาเมิ่งเจิงแผดเสียงแหลมดังลั่น 'หากท่านไม่หยุต ข้าจะกระโดดสระน้ำฆ่าตัวตาย ทำให้ท่านต้องเสียใจภายหลัง!'

เขาไม่ห้ามนางด้วยซ้ำ แต่ก้าวไปข้างหน้าต่อ นางชอบเอาชีวิตตนเองมาข่มขู่ เขาหมดความรู้สึกตั้งนานแล้ว อีกอย่างเขารู้ดีว่านางเก่งแต่ปาก ไม่มีความกล้าจะคิดลั่นจริงๆ

ทว่าคราวนี้นางโกรธจนขาดสติและเหมือนต้องมนตร์ เหยาเมิ่งเจิงหมุนตัวและกระโดดลงไปในสระน้ำที่ทั้งลึกและเย็นโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

'ว้าย...พระชายากระโดดน้ำ!'

'ใครก็ได้ รีบมาช่วยที...'

ซุนฮวากับชิวเยวี่ที่อยู่ในเหตุการณ์หวิดร้องให้คนช่วย เหวินเหริน

เสวียนชวีจึงตระหนักว่านางกระโดดสระน้ำจริงๆ เขารีบวิ่งกลับมา แล้วกระโดดลงไปช่วยทันที ใช้เวลาครู่ใหญ่จึงช้อนตัวเหยาเหมิงเจิงที่จมดิ่งลงไปใต้น้ำขึ้นมาได้

เหยาเหมิงเจิงถูกบ่าวไพร่ที่อยู่ริมสระดึงตัวขึ้นไปก่อน จากนั้นเหวินเหรินเสวียนชวีจึงถูกดึงตัวตามขึ้นไป

ร่างกายเขาเปียกโชกขณะสอบถามอย่างร้อนใจ 'พระชายาเป็นอย่างไรบ้าง'

บ่าวไพร่คนหนึ่งตรวจสอบลมหายใจของพระชายาที่นอนอยู่บนพื้นอย่างสิ้นเทา ก่อนตอบเสียงค่อยว่า 'พระชายา...ไม่มีลมหายใจแล้ว'

'เจ้าว่าอะไรนะ?!' เหวินเหรินเสวียนชวีปราดมาข้างกายเหยาเหมิงเจิงอย่างประหลาดใจ พอยื่นมือไปอังที่จมูกนางก็พบว่าไม่มีลมหายใจแล้วจริงๆ เขาจับชีพจรที่ลำคอ นางไม่รู้สึกรถึงการเคลือบไหวเช่นกัน

'เร็วเข้า รีบไปตามหมอหลวง!' เหวินเหรินเสวียนชวีหันไปสั่งบ่าวไพร่ แม้การทำเช่นนั้นจะเปล่าประโยชน์ก็ตาม

ตอนนี้ความคิดของเขาสับสนยิ่งนัก ไม่รู้จะเสียใจที่เมื่อครู่นี้ไม่สนใจไยดีนาง หรือควรวีใจที่สุดในที่สุดตัวเองได้รับการปลดปล่อย ไม่ต้องเผชิญหน้ากับสตรีที่ยังยโสเอาแต่ใจและไร้เหตุผลเช่นนี้อีก

แม้เขาจะเกลียดชังนาง แต่ไม่เคยคิดบีบให้นางต้องตาย ไยนางต้องใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน ถึงขั้นเอาชีวิตตัวเองไปทิ้งเช่นนี้ด้วย

ขณะที่เขาขมวดคิ้วมุ่น ในใจขัดแย้งเป็นอย่างยิ่งนั้น เหยาเหมิงเจิงที่เดิมทีนอนนิ่งไม่ขยับอยู่บนพื้นพลันมุ่นหัวคิ้วและสาลักน้ำคำใหญ่ออกมา ทำเอาทุกคนที่อยู่เฝ้าเหตุการณ์ตกใจสะดุ้ง

'พระราชายา?' เขาตรวจสอบลมหายใจที่จมูกนาง พบว่านางเริ่มหายใจอีกครั้ง แม้มลมหายใจจะแผ่วเบาบ้าง แต่มีอยู่จริงๆ

คิดไม่ถึงว่านางสิ้นลมไปไม่นานจะฟื้นคืนชีพใหม่ เรื่องนี้...ดีหรือไม่ดีกันแน่

ฟังเหตุการณ์ที่สร้างความตื่นตะลึงเมื่อสิบกว่าวันก่อนแล้ว จูอวีอินพอเข้าใจสถานการณ์ในที่สุด เห็นที่การกระโดดน้ำด้วยอารมณ์ของเหยาเมิ่งเจิงคงทำให้นางเสียชีวิตจริงๆ ตนถึงได้เข้ามาแทนที่อย่างบังเอิญและมีชีวิตอยู่ต่อไป

มิน่าท่าทีของเหวินเหวินเสวียนซวีเมื่อครู่ถึงได้แย่อย่างนั้น ที่แท้เรื่องนี้เหยาเมิ่งเจิงมีความผิดอย่างมาก จะโทษผู้อื่นไม่ได้

พวกสาวใช้สังเกตเห็นหน้าของพระชายาอย่างระมัดระวัง ด้วยเกรงว่านางจะไม่พอใจ แต่กลับเห็นนางมีสีหน้าสุขุม ต่างจากนิสัยในอดีตอย่างสิ้นเชิง บอกตามตรงว่าพวกนางไม่ชินเลยจริงๆ

หรือพอคนเราสูญเสียความทรงจำแล้ว ไม่เพียงหลงลืมเรื่องราวในอดีตจนสิ้น แม่นั้นนิสัยก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย หากเป็นเช่นนั้นจริง พระชายาควรจะความจำเสื่อมเร็วกว่านี้หน่อย!

จูอวีอินมองสีหน้างุนงงของสองสาวใช้แล้วยิ้มบางๆ "ไม่มีอะไร พวกเจ้าถือเสียว่าเหยาเมิ่งเจิงที่ยังยโสปาเถื่อนในอดีตตายไปแล้ว เหยาเมิ่งเจิงตอนนี้เกิดใหม่และจะไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว"

เนื่องจากนางพิการ ประกอบกับป่วยไข้เล็กน้อยไม่ได้หยุด จึงอยู่แต่ในห้องเป็นเวลานานและเห็นความอนิจจังของโลกใบนี้ ทำให้นิสัยค่อนข้างเฉยชา ไม่อาจสร้างทำนิสัยหยิ่งยโสเอาแต่ใจแบบเหยาเมิ่งเจิง

ได้จริงๆ จึงตัดสินใจไม่เสแสร้งแก้งทำ ปล่อยให้ไปตามธรรมชาติดีกว่า

ไม่แน่อีกไม่นานนางก็ออกจากร่างนี้และไปเกิดใหม่แล้ว นางคร้านจะเล่นละคร แล้วแต่สถานการณ์จะพาไปเถอะ

"เพคะ" สาวใช้ทั้งสองขานรับเป็นเสียงเดียวกัน ในใจยังมีข้อกังขาอีกมากมายที่คิดไม่ตก

เพราะนับแต่พระชายาสิ้นจากการสลับสวส บุคลิกท่าทีก็เปลี่ยนไปหมด แม้ใบหน้าจะยังคงงามฉูดฉาดดังเดิม แต่กลิ่นอายที่แผ่ออกมาจากตัวกลับอบอุ่นอ่อนโยน ทำให้ผู้คนรอบข้างรู้สึกถึง...ความสบายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

หากการสูญเสียความทรงจำทำให้ใครคนหนึ่งเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือเช่นนี้ พวกนางหวังว่าความทรงจำของพระชายาจะไม่หวนกลับมาอีก!

จู่วี่อินพักพิงอยู่ในห้องต่อไป แต่หวั่นกลับเอาแต่คิดถึงท่านพ่อและพี่ใหญ่ การตายของนางต้องทำให้พวกเขาโศกเศร้ามากเป็นแน่ แต่นอกจากเสียใจไปกับพวกเขาด้วยแล้ว นางมีอาจทำอะไรได้

ตอนนี้นางอยู่ในเมืองหลวงหมิงเย่า ห่างไกลจากอำเภอลงเล่อ บ้านเกิดนับพันลี้ นางไม่อาจรู้สถานการณ์ที่บ้านในตอนนี้ได้เลย และไม่กล้ารับรู้ด้วย

เพราะนางกลัวว่าหากรู้ข่าวคราวของครอบครัวแล้ว นางจะตัดใจตายจากไปไม่ได้และอยากกลับไปเยี่ยมพวกเขา แต่ตอนนี้นางคือเหยาเม็งเจิง ทั้งยังมีโอกาสกลับสู่ปรโลกได้ทุกเมื่อ ดังนั้นนางเลือกที่จะ

ไม่รับรู้อะไรเลยดีกว่า เช่นนี้อีกหน่อยหากต้องจากไป ความหวังหาอาลัย
จะได้น้อยลงหน่อย ทุกคนจะได้ไม่ต้องเจ็บปวดทรมานกับการลาจากไป
ด้วยความตายอีกครั้ง

การที่เหวินเหรินเสวียนซวีเหินห่างและเย็นชากับนางนับเป็นเรื่องดี
เพราะนางจะได้รอคอยความตายอย่างสงบ ไม่จำเป็นต้องรับมือกับเขา
ทว่าครอบครัวของเหยาเมิ่งเจิงกลับเป็นปัญหายุ่งยาก...

"ฮื่อ...เจิงเออร์ ในที่สุดเจ้าก็ฟื้นขึ้นมา แม่ตกใจแทบแย่..."

เดิมที่จวอวีนั่งเหม่ออยู่บนเตียง แต่จู่ๆ กลับถูกหญิงวัยกลางคน
ที่ถลันเข้ามาในห้องกอดไว้แน่น รัตจนางเกือบหายใจไม่ออก หญิง
วัยกลางคนร้องห่มร้องไห้ข้างหูนางอย่างสะเทือนใจไม่หยุด นางไม่รู้
จะปลอบโยนอีกฝ่ายอย่างไร จึงปล่อยให้หญิงผู้นั้นกอดและร้องไห้จน
พอใจ ตัวเองพูดให้น้อยหน่อย

ฮูหยินรูปร่างค่อนข้างตัวมผู้นี้คือมารดาของเหยาเมิ่งเจิงหรือ ดีจริง
ท่านแม่ของข้าเสียชีวิตไปนานแล้ว ข้าไม่ได้สัมผัสอ้อมกอดของคน
ในครอบครัวเช่นนี้มานานแล้ว ถือโอกาสนี้ระลึกความหลังเสียหน่อย
ถึงอย่างไรข้าก็คืนไม่หลุดอยู่ดี

เหยาฮูหยินร้องไห้คร่ำใหญ่กว่าจะหยุดและคลายมือที่กอดบุตรสาว
ออก นางมองใบหน้าที่ยังอิดโรยอยู่เล็กน้อยของบุตรสาว "ได้ยินว่าเจ้า
จำอะไรไม่ได้เลย เป็นความจริงหรือ"

"ใช่แล้ว ท่านแม่ ลูกขอโทษ แม้แต่ท่านลูกก็จำไม่ได้" จวอวีนั่งยิ้มฝืด
อย่างจนใจ

"ลูกสาวที่อาภัพของแม่..."

เหยาฮูหยินกอดบุตรสาวและเริ่มต้นร้องไห้ฟูมฟายอีกครั้ง ทำเอา จูวี่อินปวดเศียรเวียนเกล้า

"หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นอย่างนี้ ตอนนั้นต่อให้ตายแม่ก็ต้องยับยั้งไม่ให้เจ้าแต่งงานกับเขา วันนี้เจ้าย่อมไม่ต้องตกอยู่ในสภาพนี้"

ซุนฮวากับซิวเวี๋ยที่อยู่ด้านข้างมองหน้ากัน คิดในใจเหมือนกันว่าการแต่งงานครั้งนี้ยังบอกไม่ได้ว่าใครกันแน่ที่อาภัพ

เมื่อครู่จูวี่อินแค่แกล้งทำท่าจมน้ำใจเท่านั้น ตอนนี้นางกลับรู้สึกจมน้ำใจจริงๆ เสียแล้ว ดูเหมือนนางควรพูดบางอย่างปลอบโยนอีกฝ่าย แต่เกรงว่าปลอบโยนไม่สำเร็จ กลับยิ่งทำให้เหยาฮูหยินร้องไห้โศกเศร้ากว่าเดิม ทำให้ตัวเองปวดหูเปล่าๆ

ขณะที่เหยาฮูหยินกอดบุตรสาวร้องไห้ฟูมฟูมร้องไห้ไม่หยุดนั้นเอง เหวินเหรินเสวียนซวีเข้ามาในห้อง แม่ยายมาเยี่ยมเยียนทั้งที่ ต่อให้เขาจะรังเกียจการมาที่นี้เพียงใดก็ต้องทำตามธรรมเนียมพื้นฐาน มาปรากฏตัวสักหน่อย

"ท่านแม่ หมู่นี้ท่านสบายดีหรือไม่"

"เจ้า..." พอได้ยินเสียงบุตรเขย เหยาฮูหยินก็ปล่อยมือจากบุตรสาว และลุกขึ้นชี้หน้าด่าเขาอย่างโมโหทันที "ถ้าไม่เพราะเจ้า เจิงเอ๋อร์ของข้า จะตกอยู่ในสภาพนี้ได้อย่างไร เจ้ายังมีสำนึกอยู่หรือไม่ ถึงได้ไม่ถามไถ่อาการของเจิงเอ๋อร์เลย ไม่มีเยื่อใยไม่ตรีให้นางสักนิด!"

ตามหลักแล้วเหวินเหรินเสวียนซวีเป็นอ๋อง เหยาฮูหยินไม่มีสิทธิ์ต่อว่าเขา แต่คนเป็นแม่ย่อมรักและปกป้องลูก ทำให้นางลี้ภัยหนีไปสิ้น

ใบหน้าเหวินเหรินเสียนสวีชวีริมลงทันที เขาไม่ย้อนถามว่าหลายปีมานี้นางอบรมบุตรสาวอย่างไรให้ยโสโอหังและเอาแต่ใจเช่นนี้ก็นับว่าไว้หน้ามากแล้ว นางยังจะไม่พอใจอะไรอีก

"ท่านแม่ ข้าไว้ไม่ตรงกับนางที่สุดแล้ว หาไม่หวังหลื่ออ่องแห่งนี้คงไม่มีที่ให้นางอยู่ด้วยซ้ำ นางใช้การฆ่าตัวตายมาข่มขู่ข้า ทำให้ตัวเองล้มป่วยและสูญเสียความทรงจำ นั่นเป็นเพราะนางทำตัวของนางเอง จะโทษผู้อื่นไม่ได้!"

"เจ้าว่าอะไรนะ..."

"ท่านแม่ อย่าพูดอีกเลย" จู่วี่อินรีบดึงแขนเสื้อของเหยาฮูหยินไว้ นางพอรู้แล้วว่านิสัยของเหยาเมิ่งเจิงป่มเพาะมาจากอะไร เป็นเพราะถูกรักใคร่เอาใจอย่างไม่มีเงื่อนไขนั่นเอง "เรื่องนี้ข้ามีส่วนผิดอยู่จริงๆ ท่านอย่าได้เถียงกับท่านอ่องอีกได้หรือไม่"

เหยาฮูหยินสวดหายใจอย่างเหลือเชื่อและหันกลับมามองบุตรสาวนิสัยของบุตรสาวนางรู้ดีที่สุด ที่ผ่านมามีแต่ผู้อื่นเป็นฝ่ายผิด เหยาเมิ่งเจิงเคยยอมรับผิดเสียที่ไหน

เหวินเหรินเสียนสวีชวีมองเหยาเมิ่งเจิงอย่างประหลาดใจเช่นกัน ไม่อยากเชื่อว่าจะมีวันที่นางสำนึกได้ เกรงว่าห้องฟ้าจะมีฝนแดงตกลงมาเสียแล้ว

ซุนฮวากับชิวเวี๋ยมองหน้ากันอีกครั้ง เข้าใจดีถึงความตกตะลึงของพวกเขา ไม่ตะลึงนะสิแปลก

"ฮื่อ ลูกสาวที่น่าสงสารของแม่..." เหยาฮูหยินนั่งลงบนเตียงอีกครั้ง และกอดบุตรสาวไว้ พุดเสียงสะอึกสะอื้น "เจ้าต้องถูกความใจดำไร้เยื่อใย

ไม่ว่าบุตรสาวจะโน้มหน้าอย่างไร เหยาฮูหยินก็ตัดสินใจพาบุตรสาวกลับบ้านให้ได้ นางเอ่ยกับเหวินเหวินเสวียนชวี่อย่างโมโห "ท่านต้องเข้าจะพาเจิงเอ๋อร์ไปจากที่นี่และบำรุงร่างกายให้นางเอง ขอท่านโปรดอย่าขัดขวาง!"

"ท่านแม่โปรดวางใจ ข้าไม่คิดขัดขวางอยู่แล้ว ท่านอยากพานางกลับไปพื้นฟูร่างกายนานเท่าไรก็ตามสบายเถิด" เขาโบกมืออย่างสบายใจ "ต้องให้ข้าส่งคนมาช่วยเก็บสัมภาระด้วยหรือไม่ พวกท่านจะได้กลับไปเร็วๆ"

คิดไม่ถึงว่าบุตรเขยจะไม่ไว้หน้าถึงเพียงนี้ ไม่คิดจะรังไว้แม้แต่นิดเดียว ถึงขั้นอยากให้พวกนางรีบจากไปด้วยซ้ำ เหยาฮูหยินเดือดดาลกว่าเดิม "เจ้า..."

"ท่านแม่ อย่าทำเช่นนี้เลย" จูอวีอินดึงมือมารดาไว้อีกครั้ง "ข้าไม่กลับ ข้าจะพักฟื้นอยู่ที่นี้ต่อ"

"เจิงเอ๋อร์ เจ้าบ้าไปแล้วหรืออย่างไร!" เหยาฮูหยินขึ้นเสียงสูง แกวดตาทีมองบุตรสาวเหมือนเห็นผี

"ข้าไม่ได้บ้า ข้าไม่ออกไปจริงๆ"

นางอยู่ที่นี้แม้จะถูกเมิน ไม่มีใครถามไถ่ทุกข์สุข แต่นี่กลับเป็นสิ่งที่นางต้องการ หากกลับไปบ้านมารดาของเหยาเมิงเจิงและต้องถูกคนในบ้านห่วงใยห้อมล้อมอยู่ตลอดเวลา สำหรับนางนั้นต่างหากคือความวุ่นวายอย่างแท้จริง

เพราะนางไม่ใช่เหยาเมิงเจิง นางแค่อยากใช้ชีวิตที่เหลวไหลนี้ อย่างสงบ ไม่อยากดึงดูดความสนใจโดยไม่จำเป็นอีก

"ไม่ได้ แม่ไม่วางใจให้เจ้าอยู่ที่นี้ต่อไปแล้ว เจ้าต้องกลับไปกับแม่!"

"ท่านแม่..."

เหยาฮูหยินคิดว่าแขนบุตรสาวและออกแรงลากลงจากเตียง คิดไม่ถึงว่าการดูดกระซางนี้จะทำให้เกิดเรื่องไม่คาดฝัน นางร่วงลงมาจากเตียงอย่างไม่ทันตั้งตัวและร้องด้วยความเจ็บ "โอ๊ย!"

"เจ็บเออร์?" เหยาฮูหยินย่อตัวลงอย่างเป็นห่วง รู้สึกเสียใจยิ่งนัก "เจ้าเป็นอะไรหรือไม่ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า"

"พระชายา!" ซุนฮวากับชิวเยวี่รีบวิ่งมาข้างกายผู้เป็นนายอย่างเป็นห่วง

มีเพียงเหวินเหรินเสวียนซวีที่ยังยืนอยู่ที่เดิมโดยไม่คิดจะเข้าไปใกล้ เขาขมวดคิวน้อยๆ ไม่เข้าใจว่านางวางแผนอะไรอยู่

นางจงใจกลิ้งตกจากเตียงต่อหน้าเขาเพื่อแสดงความอ่อนแอหรือตอนนี้นางรู้แล้วว่านิสัยหยิ่งยโสเอาแต่ใจเรียกร้องความเห็นใจจากเขาไม่ได้ ดังนั้นจึงเปลี่ยนมาใช้แผนเรียกความสงสารแทน

"ข้าไม่เป็นไร...ไม่เป็นไร..." นางฝืนขมความเจ็บและฉีกยิ้ม "แค่นอนอยู่บนเตียงนานเกินไป ร่างกายอ่อนแอ ขายังออกแรงไม่ค่อยได้ จึงไม่ระวังตกลงมา"

ซาซ่า...รู้สึกเจ็บแล้ว! การรับรู้นี้ทำเอานางตกใจมากและพลันตระหนักว่าเหยาเมิ่งเจิงเป็นคนปกติ ซาทั้งสองใช้งานได้ดี สามารถเดินไปไหนมาไหนได้โดยอิสระไร้ข้อจำกัด

ก่อนตายสิ่งที่นางฝันมาตลอดคือได้รู้ว่าการเดินด้วยขาของตัวเองเป็นความรู้สึกอย่างไรกันแน่ ไม่คิดว่าการเข้ามาอยู่ในร่างนี้

ผิดพลาดจะทำให้เรามีโอกาสทำความปรารถนาให้เป็นจริง ควรจะ
บอกว่านี่เป็น 'ความโชคดีในความโชคร้าย' หรือไม่

เดิมทีคิดว่าชีวิตไร้ความหมาย แต่รอคอยยมทูตมาเอาชีวิตนางไป
อย่างเงียบๆ บัดนี้ในที่มืดก็พบแสงแห่งความหวัง บางทีนางอาจใช้ร่างนี้
ทำความฝันให้เป็นจริงก่อนจะจากไปอีกครั้ง จะได้ไม่หลงเหลือความ
เสียใจไว้

เหวินเหวินเสวียนชวียังคงจ้องนาง รู้สึกผิดปกติกมาก เป็นไปไม่ได้
ที่คนคนหนึ่งสูญเสียชีวิตทรงจำแล้วนิสัยจะเปลี่ยนไปด้วย หากนาง
มิได้กำลังเล่นละครย่อมต้องมีלבลมคมในอะไรแน่!

เขาลอบแค้นเสียด รอดูว่านางจะมีลูกไม้อะไรมาแสดงอีก เชื่อว่า
ด้วยนิสัยหยิ่งยโสเอาแต่ใจตัวเองเช่นนั้น ถึงอยากเสแสร้งก็คงทำได้
ไม่นาน นางต้องเผยธาตุแท้ออกมาอย่างรวดเร็วแน่และกลายเป็น
เหยาเมิ่งเจิงคนเดิมที่เขารังเกียจ!

2

ละครที่เหยาฮูหยินจะพานุตรสาวกลับไปพักที่บ้าน สุดท้ายก็ปิดฉากลงภายใต้การยื่นกรานปฏิเสธรอย่างหนักแน่นของจิวี่อิน แม้เหยาฮูหยินยังไม่อยากเชื่อว่านิสัยของบุตรสาวจะเปลี่ยนไปจนนางจำไม่ได้ ทว่าก็ได้แต่ถอยทัพกลับไปจนอย่างจวนใจ

ยากเย็นที่เดียวก่ว่าจะเชิญเหยาฮูหยินกลับไปได้ จิวี่อินถอนใจโล่งอก ส่วนเหวินเหรินเสวี่ยนชวี่ยังคงมีท่าทีเย็นชาต่อนาง เขาแค่เสี่ยงก่อนจะออกไป ทำให้ความประหม่าตื่นเต้นของนางคลายลงในที่สุด

ดีมาก ไม่มีใครสนใจนางแล้ว นี่แหละคือสิ่งที่นางต้องการและปรารถนาอย่างยิ่ง

จิวี่อินที่เดิมทีใช้ชีวิตอย่างไร้จุดหมายในที่สุดก็เข้มแข็งขึ้น ไม่เอาแต่นั่งเหม่ออยู่บนเตียงรอให้ยมทูตมาพาตัวไปอีก นางตัดสินใจแล้วว่า จะหวงแหนช่วงเวลาที่ได้เพิ่มขึ้นมานี้ ใช้ร่างของเหยาเม็งเจ็ง

ทำความฝันตลอดหลายปีของตัวเองให้เป็นจริง...เดินด้วยขาของตัวเอง
หมูนี้อพ้อมีเวลาว่างนางจะหัดเดินอยู่ในห้อง จับเครื่องเรือนแล้ว
ค่อยๆ เดิน พวกสาวใช้ต่างคิดว่านี่เป็นอาการป่วยหลังจากนอนอยู่บนเตียง
เป็นเวลานาน จึงไม่พูดอะไรมาและคอยอยู่ข้างกายผู้เป็นนายระหว่าง
การฝึกฝน

"พระชายา ระวังเพคะ!"

"เหนื่อยหรือไม่เพคะ จะนั่งพักก่อนหรือไม่"

จากเริ่มแรกที่สะดุดล้มอยู่บ่อยครั้งจนขาเต็มไปด้วยสีเขียวม่วง
เป็นจ้ำๆ ตอนนี้อู้อื่นจับเคล็ดลับได้แล้ว นางดีใจยิ่ง บ่อยครั้งที่แม้จะ
ฝึกฝนจนใบหน้าผุดเหงื่อบ้าง ก็ยังไม่คิดจะหยุดพัก

ความรู้สึกรของการเดินไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระช่างดีเหลือเกิน
หัวใจที่เดิมทีเศร้าหมองพลันเบิกบานขึ้น ใบหน้าแต่มีรอยยิ้มแห่งความสุข
อยู่เป็นนิจ เหมือนเด็กน้อยที่กำลังเล่นสนุก

กระทั่งนางพอเดินได้แล้วก็ไม่ขังตัวเองอยู่ในห้องอีกและเริ่มเดิน
ออกไปข้างนอก เดินวนไปมาอยู่ใกล้ๆ และไม่ให้ขุนฮวากับชิวเยี่ยวตามมา

เพราะพวกนางสองคนทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูมเกินไป เห็นนาง
เดินชนิดเดียวก็รีบเข้ามาประคอง จากนั้นก็ขอร้องให้นางพักผ่อนสุดชีวิต
สร้างความหนักหน่วงนางปวดหัว ดังนั้นนางจึงอยากอยู่คนเดียวมากกว่า
อยากทำอะไรก็ตาม สุขใจที่ได้ความสงบ

ตอนนี้นางอยู่คนเดียวและเดินอยู่บนระเบียงทางเดินใกล้ๆ เรือน
นางจับราวระเบียงค่อยๆ เดิน พอเหนื่อยก็จับราวยื่นพักผ่อน ตากลม
ธรรมชาติพลางมองทิวทัศน์ในวังอ่อน

สบายยิ่งนัก อิศระมาก ชอบเหลือเกิน

บังเอิญยิ่งที่เหวินเหรินเสวียนซวีที่เพิ่งกลับมาผ่านมาใกล้ๆ เขาเห็นนางยืนอยู่บนระเบียงทางเดินตามลำพัง สีหน้าดูผ่อนคลาย ต่างจากท่าทีในอดีตอย่างสิ้นเชิง

นางสวมชุดกระโปรงเรียบสง่า ใบหน้าไร้เครื่องประดับใดๆ มวยที่เกล้าขึ้นประดับปิ่นหยกเรียบง่ายไม่ก็อัน แตกต่างจากการแต่งองค์ทรงเครื่องอย่างฉูดฉาดในอดีตอย่างสิ้นเชิง ดูแล้วรื่นตาขึ้นไม่น้อย

เขาขมวดคิ้ว ได้ยินว่าความทรงจำของนางยังคงไม่กลับมา นิสัยก็ไม่หยิ่งยโสเอาแต่ใจเหมือนเดิมอีก เกรงใจและมีมารยาทกับทุกคน ทำเอาคนในวังตกใจกันไม่น้อย

ขาของนางดูเหมือนจะมีปัญหาจากการนอนอยู่บนเตียงเป็นเวลานาน หมู่นี้นางจึงขยับหัดเดินเป็นอย่างมาก คล้ายว่าการเดินเป็นความขึ้นชอบอย่างหนึ่ง ฝึกฝนอย่างมีความสุขโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

ส่วนเขาช่วงนี้ไม่ได้ถามไถ่ทุกข์สุขนางและไม่ได้ยินนางบ่นว่าใดๆ ซ้ำยังใช้ชีวิตของตัวเองอย่างมีความสุข รวกับการไม่มีเขาสำหรับนางแล้วไม่สำคัญสักนิด

เดิมที่เขาคิดว่านางเสแสร้งไม่กี่วันย่อมต้องเผยธาตุแท้ คิดไม่ถึงว่าเหนือความคาดหมาย ดูเหมือนนางจะไม่ได้เสแสร้ง แต่เปลี่ยนไปจริงๆ

ทว่านางจะเปลี่ยนไปมากขนาดนั้นได้อย่างไร แต่ก่อนนางคิดเรียกร้องความสนใจจากเขาเป็นประจำ ขัดใจนิดหน่อยก็เอะอะไว้วาย ชุนเฉียวดูร้ายยิ่ง แต่นางในตอนนั้นก็กลับไม่ปรากฏแววหยิ่งยโสและแผ่กลิ่นอายสภาพอ่อนโยนออกมาแทน ทำให้เขามักรู้สึกเหมือนเห็นภาพลวงตา

เหยาเหมิงเจิงที่อยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้ไม่ใช่นางคนเดิม แต่เป็นหญิงสาว
อีกคนที่สวมเปลือกของเหยาเหมิงเจิงไว้

เป็นไปได้หรือ ทั้งที่รู้ว่าความคิดนี้เหลวไหลมาก เขาก็ยังอดคิด
ไม่ได้ เพราะนอกจากนี้แล้วเขาก็คิดหาเหตุผลที่เหมาะสมมาอธิบาย
สาเหตุการเปลี่ยนไปของนางไม่ได้เลย

จิวอี้ฉินพักผ่อนพอแล้วและเริ่มก้าวเดินอีกครั้ง นางเดินผ่านบันได
เตี้ยๆ สามขั้น คิดไม่ถึงว่าประมาทไปนิดเดียวเท่าที่เหยียบขั้นบันไดจะลื่น
นางจึงเสียสมดุลทันทีและกำลังจะล้มคะมำไปข้างหน้า...

"ว้าย..."

"ระวัง!"

เหวินเหรินเสวียนชวีปราดเข้าไปทันทีโดยไม่ได้คิดมากและโอบเอว
นางจากด้านหลัง ประคองร่างนางไว้ก่อนที่นางจะล้มลงกับพื้น

จิวอี้ฉินนอกสิ้นขวัญผวาอยู่ครู่หนึ่งกว่าจะได้สติและหันกลับไปมอง
ชายหนุ่มที่กอดนางไว้ ครั้นพบว่า เป็นเหวินเหรินเสวียนชวีก็หน้าแดงทันที
นางยืนให้มันคงก่อนจะขึ้นตัวออกจากอ้อมกอดเขาอย่างร้อนรน ไม่อยาก
ใกล้ชิดกับเขามากนัก

แม้เจ้าของร่างนี้จะเป็นภรรยาเขา แต่นางไม่ใช่ นางเป็นหญิงสาว
บริสุทธิ์ที่ยังไม่ออกเรือน ไม่คุ้นเคยกับการสัมผัสบุรุษอย่างใกล้ชิดเช่นนี้

เหวินเหรินเสวียนชวีอดขมวดคิ้วไม่ได้เมื่อเห็นนางหลบเลี้ยงเขา
โดยเร็วราวกับเขาล่วงเกินนาง รู้สึกประหลาดใจอย่างบอกไม่ถูก

นี่คือภรรยาของเขาจริงๆ หรือ ก่อนหน้านั้นเรียกได้ว่านางทำทุกวิถี
ทางเพื่อใกล้ชิดเขา หากเป็นเมื่อก่อนนางต้องไม่ยอมปล่อยให้โอกาสอันดี

นี่แน่ จะต้องเกาะเขาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

ขัดแย้งจริงๆ เขาไม่รู้ว่าจะเผชิญหน้ากับนางอย่างไรดี ควรจะเห็นนางเป็นเหยาเมื่องเจิงคนเดิม หรือควรทำความรู้จักกับนางที่เปลี่ยนไปใหม่ ครั้นเห็นสีหน้าเขาดูเหมือนไม่พอใจนัก นางจึงตระหนักว่าท่าทีเมื่อครูๆ ของตัวเองไม่ถูกต้อง จึงรีบโค้งกายนอบนุชเขาทันที "ขอบคุณท่านอ่องที่ช่วยดึงหม่อมฉันไว้ ทำให้หม่อมฉันไม่ล้มลงไปอย่างอนาถ"

ได้ยินแล้วหัวคิ้วเขามวดลึกกว่าเดิม ดวงตาสีดำลึกล้ำจ้องนางครู่ใหญ่เหมือนจะค้นหาเบาะแสอะไรจากตัวนาง เนิ่นนานจึงเอ่ยว่า "เจ้าในอดีตไม่มีทางเกรงใจข้าเช่นนี้"

"อย่างนั้นหรือ หม่อมฉันล้มไปแล้ว" นางยิ้มบางๆ เอาเป็นว่ามีปัญหาอะไรก็อ้างไปว่าความจำเสื่อม ใครจะทำอะไรนางได้

ทว่าแววตาที่เขามองมาทำให้นางรู้สึกอึดอัด รวากับเขามองเห็นความลับของนางอย่างนั้นแหละ ดังนั้นนางจึงอยากรีบๆ จากไป จะได้ไม่ถูกเขาจ้องจนร้อนตัวขึ้นทุกที

"หากไม่มีอะไรแล้ว หม่อมฉันไม่รบกวนท่านอ่องแล้วพะยะ"

จู่ก็อินยอกายคารวะเขาอีกครั้งและหมุนตัวเดินต่อโดยไม่สนใจแววตาจับผิดของเขา คิดเสียว่าเขาไม่มีตัวตน

เหวินเหรินเสวียนซวีมองเงาร่างนางที่ห่างออกไป ความสงสัยในใจเพิ่มมากขึ้นทุกที เขาใคร่ครวญดูครู่หนึ่งและตัดสินใจเปลี่ยนท่าทีจากไม่สนใจไยดีนางเป็นจับตาดูนางให้ดี

เหตุใดนางจึงเปลี่ยนไปมากถึงเพียงนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ต้องหาคำตอบให้ได้!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)